

[Rytter.]

ning til den højtærede Justitsminister og ligeledes til Ordføreren for Socialdemokraterne, som var inde paa, at det var muligt, at det vilde virke styrkende paa Ægteskabet, at Manden faar større Ansvar, for saa bliver han mere forsigtig i sit Forhold over for de unge Damer. Jeg tror ikke rigtig paa det. Da man i sin Tid diskuterede Spørgsmaalet i det franske Deputeretkammer, rejste en ældre Franskmand sig og sagde: Jeg vil spørge, hvad er det bedste at gøre? Vi kan lægge alle Byrderne over paa Manden, og derved gøre ham bange. Det er godt; men det har dog den Skavank, at saa gør vi Kvinderne mere modige, og de bliver mere paagaende. Hvad der er det værste, er vanskeligt at afgøre. Derfor tror jeg, at vi skal holde os borte fra at ræsonnere ud fra almene Betragtninger. Nej, lad os drøfte de reale Grunde for og imod, og — det lyder maaske optimistisk — jeg tror, at vi her kan blive enige, ligesom vi i stor Udstrækning er blevet enige om de andre familieretlige Love.

Spørgsmaalet om flere Barnefædre er, om jeg saa maa sige, et meget interessant Spørgsmaal; jeg vilde blot ønske, at Justitsministeren her kunde begrunde sin Stilling. Den højtærede Minister siger, at det drejer sig om et Retfærdighedskrav for Manden, for det er klart, at han skal have den fulde Ret over for de andre; men der er ingen Mening i, at disse skal slippe billigere, lad dem derfor hellere betale fuldt ud alle sammen. Det er Betragtningen, og den kunde jeg forstaa, hvis den højtærede Justitsminister havde Ret i sin Begrundelse. Den højtærede Minister sagde — og jeg er glad over denne Udtalelse —, at paa ham virker det utiltalende, naar en Mand i en Proces søge, at drage andre frem; det bliver han ikke interesseret i for Fremtiden, for saa opnaar han intet derved. Det er rigtigt, saaledes som den højtærede Justitsminister sagde det, men den højtærede Minister holdt pludselig op med denne Begrundelse, og jeg kan forstaa, hvorfor han gjorde det. For samtidig foreslaas indført saadanne Regler, at man nu af mange andre Grunde bliver interesseret i at oplyse, at der er flere — af Hensyn til Navnet, af Hensyn til Arveretten, af Hensyn til, at Underholdsbidraget bliver mindre, o. s. v.

Det, som den højtærede Justitsminister finder yderst utiltalende: at man er interesseret i at drage flere ind, det opnaar Ministeren altsaa netop gennem sine Forslag om Arveret og Ret til Navn. Sverige stiller sig, som sagt, paa det Standpunkt: kun en Barnefader, i Norge beskikker man en Værge for disse Børn, som er nogle af de daarligst stillede, og i Tyskland og Frankrig siger man: Vi vil overhovedet ikke anerkende flere, derfor maa de frifindes, det er Konsekvensen. Jeg kan ikke forstaa, hvordan den højtærede Justitsminister vil begrunde sit Resultat. For mig staaer det saaledes, at Resultatet bliver en Indtægtskilde for Staten; det er selvfølgelig ikke Grunden, men det bliver faktisk Resultatet, at Staten kommer til at nyde Fordel af noget, som vi anser for i allerhøjeste Grad forkasteligt. Hvem tjener paa, at disse Børn bliver saa uheldigt stillet? Det gør Staten.

Lad os tænke os det Tilfælde, som Professor Stang har været inde paa, at 3 samtidig kommer til at skyde paa en Krybskytte; Krybskytten bliver dræbt, og der skal udredes Erstatning; det viser sig, at han kun er ramt af een Kugle, de 3 har samme Rifler og samme Kugler — hvem er skyldig? Professor Stang svarer, konsekvent efter min Mening: de maa alle 3 frifindes. Men saa er der Spørgsmaalet om Erstatningen. Her siger den højtærede Justitsminister: Det er meningsløst, at den ene skal betale og de to andre skal gaa fri, altsaa maa de alle tre betale fuld Erstatning. Men hvem skal saa have de to Erstatninger? Den, hvem Ulykken er gaaet ud over, skal jo kun have een Erstatning. Ja, det bliver altsaa Statskassen.

Eller lad os tænke os, at den højtærede Justitsminister og jeg sammen med en tredje har slaaet en Vinduesruude ind. (*Justitsministeren* [Steinecke]: Det kunde aldrig falde mig ind!). Lad os tænke os det! Der skal betales Erstatning, men det kan ikke oplyses, hvem af os der har ramt Ruden; det er meningsløst, at de to af os skal slippe, og saa skal hver af os betale fuld Erstatning, men de to Erstatninger gaar i Statskassen!

Jeg synes, at vi her er inde paa noget, som ikke kan forsvares. Vi er det eneste Land, der indfører en saadan Regel, en Regel, som vil gaa ud over Barnets Følelses-